

Egy kis föld feletti kaland

A sárga testű kisközpályás sok éve ingázott a Mexikói út és a Vörösmarty tér között, utasok ezreit szállította mindennap. Monoton volt a munkája, mégsem unta, mert menet közben elképzelte, mi minden zajlik a felszínen, ami alatt éppen elrobog. Maga előtt látta a Széchenyi fürdőben ázó, fürdőruhás testeket, a Városligetet, a Műjégpályán köröző fiatalokat, a Hősök terén a Szépművészeti Múzeum és a Múcsarnok felé igyekvőket, és az onnan elgondolkodva, vagy a kiállításról élénken csevegve hazafelé baktatókat. A Kodály körönd szobrait. A nyolcszögletű Oktogont, ahol a Combino

villamos minden percben óriási emberfolyamot köp ki magából és újabbat kebelez be. Az Andrássy út széles járdáit, hatalmas fáit, luxusüzleteit, az Operaház színpadán előadott áriákat és balettlépéseket. A Deák tér hangos nyüzsgését, a Vörösmarty téren fotózkodó turistákat.

Egy péntek esti műszak vége felé a kisközpályás elégedetlenséget érzett. A sok elképzelt élmény bökdöste legbelső fogaskerekeit és csapágait, és egyre inkább arra vágyott, hogy ne csak gondolatban, hanem a valóságban is körülnézzen az izgalmas nagyváros felszínén. Éjjel a Margit hídról

és a Nyugati pályaudvarról álmódott, csupa olyan helyről, ahova még soha nem jutott el, mert nem arra vitte sínpárja, de villamos- és metróbarátai gyakran meséltek neki ezekről.

Másnap, szombat délután nagy lépésre szánta el magát. Amikor negyvenedszerre ért be a Deák Ferenc téri csomópontra, ahol három metró föld alatti útvonala keresztezi egymást, mély levegőt vett, és ahelyett, hogy továbbment volna a következő, Bajcsy-Zsilinszky úti megállóhelyére, egy titkos leágazásnál lefordult a sínről, leszaladt egy lejtős átkötő alagúton, majd - remélve, hogy senki nem veszi észre - átsomfordált a kettes, kelet-nyugati irányú metró alagútjába.

Ez sokkal szélesebb és sötétebb volt, mint a sajátja, és tudta, hogy mélyebben fut a föld alatt. Azt gondolta: most vagy soha! Régi álma volt áthaladni a Duna medre alatt, így a budai oldal, azaz a Déli pályaudvari végállomás felé vette az irányt. Izgatottan robogott a nagyobb metróknak kialakított hatalmas alagútban. A Kossuth téri megálló kivilágított peronjához érve lassított, de megállás nélkül áthaladt rajta, és csak elmosódottan látta a várakozó utasok meglepett arcát. Ezután rögtön a Duna alatt találta magát. Bár az alagútban ez egyáltalán nem látszott, a tudat, hogy hatalmas víztömeg alatt jár, csodálattal töltötte el.

A budai oldalon hamar eljutott a végállomásra, a Déli pályaudvarhoz. Elgondolkodott rajta, hogy a metrószokásoknak megfelelően visszafordul, és a Deák térnél visszaro bog a saját alagútjába, de végül a kíváncsisága győzött. Eldöntötte: életében először végre körülnéz a felszínen is.

Kerekeit átigazította, legurult a sínpárról és elindult a föld felszíne felé. Az utasok tátott szájjal

bámulták, senki nem látott még mozgólépcsőn közlekedő kisérdalattit. Ez egyáltalán nem zavarta. Izgatottan fedezte fel a pályaudvaron nagyméretű rokonait, a vonatokat, és kissé irigyelte őket, amiért a felszínen közlekedhetnek, ahol annyi látnivaló van, mindennap más városban járnak, sőt, némelyik nemzetközi járat még az országot is elhagyja.

Amikor kizötyögött a pályaudvarról, meglátta a budai Vár épületeit. Nem is kellett több, nekiiramodott, átvágott a zöldellő Vérmezőn és felkapaszkodott a lépcsőkön. A Várban a turistacsoportok közé vegyülve nézelődött, fel sem tűnt neki, hogy a Mátyás-templom köcsipkés tornya helyett mindenki őt fotózza. Bóklászott a szűk kis utcákon, a Halászbástyáról átnézett a pesti oldal házaira, majd a budavári sikló sínjein leereszkedett a Clark Ádám térre, útközben megismerkedve kollégájával, aki rövid útvonalon ingázott fel-le a Vár oldalában.

A Lánchídon gördült át a pesti oldalra, megcsodálta a Dunát, és boldogan nézett körül a tágas térben. Úgy gondolta, a világ egyik legszebb városában lakik, csak eddig észre sem vette. A folyó túloldalára érve visszapillantott a Várra és a budai dombokra, majd végiggurult a József Attila utcán, és hamarosan újra a Deák téren találta magát.

Saját alagútjába tért vissza, amihez még mozgólépcsőre sem kellett szállnia, csak pár lépcsőfokon ugrált le. Élményekkel telve indult szokásos útvonalán a Mexikói út felé, és arra gondolt: „Olyan közel a felszín, bármikor újra nekivághatok!”

MAKÓ ÁGNES